

[Carl Petersen.]

kan siges at være en ajourføring med den almindelige lønstigning, der er sket i de senere år.

Foruden den foreslåede forhøjelse af grundbeløbet til medlemmerne er der foreslået ændringer i skalaen for udbetaling af pensioner. Medens intervallerne nu er på 3 år, stilles der forslag om, at der fremtidig skal anvendes intervaller på 1 år, og skalaen forhøjes til 25 års anciennitet i stedet for nu 19 år.

De øvrige ændringer er af teknisk karakter, og jeg finder ingen grund til at beskæftige mig med dem.

Det ligger i sagens natur, at dette spørgsmål på forhånd har været drøftet mellem partierne, og det foreliggende lovforslag er resultatet af disse drøftelser. Jeg skal som sagt på mit partis vegne anbefale det til hurtigt vedtagelse.

Vagn Bro: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Harald Nielsen, i dag er på en tjenstlig rejse, skal jeg sige, at jeg på mit partis vegne er i stand til at anbefale det foreliggende lovforslag, og også jeg kan til begrundelse for det henvide til de bemærkninger, tingets højtærede formand har gjort i fremsættelsen.

Jeg vil dog hertil føje, at for vort parti gælder, at vi havde foretrukket, om det havde været muligt, at en anden myndighed fastsatte folketingsmedlemmernes løn. Det må jo imidlertid erkendes, at da hele lønproblemet er undergivet det lovgivende kammer, kan det, navnlig således som grundloven er formuleret, idet det hedder, at vederlaget fastsættes ved valgloven, ikke blive anderledes.

Vi ønsker for det andet at sige — og dette synspunkt mener jeg i hovedsagen er sket fyldest ved det foreliggende forslag — at vi ikke finder, at det høje tings medlemmer skal sidestilles med eller behandles efter de samme lønningsregler som statens tjenestemænd, selv om det i og for sig havde været lettere. Vi har altså ønsket at under-

strege, at det ikke er tilfældet, og jeg må måske for mit eget vedkommende føje til, at hvis det havde været tilfældet, så er jeg tilbøjelig til at mene, at et uvildigt nævn, der skulle placere lovgivningsmagten, ville have placeret den på et andet og højere sted i lønningsloven. Men vi foretrækker altså, at der ikke drages en fuldgyldig parallel.

Jeg vil dog gerne tilføje, at dette i nogen måde nu sker med pensionerne, men hertil er at sige, at det ville være urimeligt, om vi fortsat, efter som priserne stiger, hver gang skulle tage et nyt og særligt standpunkt her i tinget til pensionerne, så vi har altså kunnet slutte os til det nu foreslåede.

Hvad angår forslaget i § 1, punkt 4, synes jeg så afgjort, det er rimeligt, at vi ikke opretholder 50 års grænsen. En bibeholdelse heraf ville jo kunne indebære, at et medlem kunne have haft sæde i tinget i 29 år, have betalt til sin pension i hele denne tid, hvorefter han af en eller anden grund kunne være udtrådt lige før sit fyldte 50. år med den konsekvens, at han ikke kunne opnå en pensionsordning uden ved særlig beslutning.

De andre forslag er af mere teknisk art, og dem kan jeg slutte mig til. Jeg anbefaler altså lovforslaget.

Poul Sørensen: Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget. Det er jo rigtigt, at det høje ting har den særlige opgave selv at skulle fastlægge det økonomiske grundlag for medlemmernes arbejde, men jeg og mit parti kan ikke se, at det kan gøres på anden måde. Jeg mener ikke, det vil være rimeligt og rigtigt at lægge denne sag uden for tingets egen afgørelse.

Jeg skal ikke nægte, at jeg har været meget tilfreds med, at der i nu vel et par måneder har været en diskussion ude i offentligheden om dette specielle spørgsmål. Det skal ikke nægtes, at det jo altid er en vanskelig ting at skulle fastsætte sin egen gage; men diskussionen har gået, og den fulde offentlighed, der har været omkring spørgsmålet, mener jeg har været over-